

og de ærebe Herrer, som nu tale om Ansvar, ville da staae paa en ganske anden Side end nu. De ville da sige: Nu er det saa længe siden, det er steet; lad os ikke vække Strid og Riv ved at reise Anklage mod Ministeriet; man skulde meget hellere, da det var Tid, have indsat en Bestemmelse i FinantsLoven, som forbyd den Fremgangsmaade, man nu vil paataale; nu bør man tie stille. Dette vilde være de ærebe Medlemmers Tale til den Tid, thi vi kjende af gammel Erfaring, hvorledes Sligt tages; men naar vi nu søge at indføre en saadan Bestemmelse, sætte de ærebe Medlemmer sig derimod. — Endelig vil jeg sige, at Talen om Oplosning osv. er Noget, man kaster ud, og som egentlig skal være den Løstestang, der skal bringe Forslaget til at falde. Der slaaes paa den Streng, fordi man veed, at Folke-representationen ikke er saa stridbar og ikke staaer saa stærkt paa sine Anstuelser, at den ikke, naar der paa den ene Side er Tale om at hævde disse ligeoverfor Regjeringen, og naar den paa den anden Side staaer ligeoverfor en Oplosning, i de fleste Tilfælde lader være at hævde sine Anstuelser for at undgaae Oplosningen; men det er da ogsaa dobbelt uretfærdigt at forekaste os, at det er os, som vække Riv og Strid.

Varfod: Jeg skal ikke forbyde mig i det Absurde. Dersom jeg skulde regne mange absurde Ting op, og blandt Andet ogsaa nogle af de absurde Ting, som det forekommer mig, at jeg jævnlig hører i denne Sal, vilde jeg dertil blandt Andet regne det, at man antager, at en lovlig given og lovlig bestaaende Forsatning skulde være ophævet, fordi der i den tales om fælles Anliggender, fælles Indtægter og fælles Udgifter osv., efterat Fællesskabet er sønderrevet ved en Fred, som jeg ikke har Lov til paa dette Sted at betegne med de Navne, som jeg gjerne betegnede den med, og efterat denne Fred er vedtagen her i denne Sal af Rigsraadets Fleertal, hvortil jeg Gudskelov ikke hørte. Det forekommer mig — og jeg skal gjentage det — at være absurd, paa Grund af et saadant Ord som „Fælles“ nu at ville mene, at derved en lovlig given og lovlig bestaaende Forsatning var kastet overende. For-

øvrigt var det ikke for at erklære dette, at jeg forlangte Ordet. Jeg forlangte det for at sige: vil man ved ligefremme og umiddelbare Skridt stræbe efter at faae Rigsraadet og Forsatningen af 18de November hævet, saa at Grundloven af 5te Juni og Rigsdagen atter kunne indtræde i hele den Magt og Myndighed, som de fra Begyndelsen havde, saa er jeg med og skal være med paa ethvert Trin, og vil man ved ligefremme og umiddelbare Skridt søge at fjerne Regjeringen af 1ste August og 30te October, saa er jeg ogsaa med og skal være med paa ethvert Trin; men vil man opnaae det Samme ad middelbar Veie, vil et saadant Indslud som dette i FinantsLoven ved dens tredie Behandling, hvor det ikke kan blive underkastet den sømmelige og udtømmende Behandling, der alene efter min Overbeviisning borger os for, at vi kunne og bør gaae ind derpaa, saa er jeg ikke med, hverken til det Ene eller til det Andet. Da nu det Skridt, man her foreslaaer os at gjøre, forekommer mig at være et middelbart Skridt til Noget, hvorhen jeg gjerne skulde følge de ærebe Medlemmer, naar det var et aabenbart Skridt, der blev gjort, kan jeg ikke være med, og stemmer derfor mod den foreslaaede Tilsgjening.

Formanden: Det ærebe Medlem yttrede, at han vilde være med til at styrte eller fjerne Regjeringen, men jeg forudsætter, at han derved meente Ministeriet, og ved at omtale Sagens Behandling her i Rigsdagen, sagde han, at han ikke troede, den kunde stee her paa en sømmelig Maade.

Varfod: Den høitærede Formand maa have misforstaaet mig.

Formanden: Jeg skal give det ærebe Medlem Ordet for at forklare sig nærmere.

Varfod: Dersom jeg turde gjøre den høitærede Formand opmærksom derpaa, saa sagde jeg ikke „rydde Regjeringen af Veien“, men jeg sagde „fjerne Regjeringen“; og jeg troer, at Ordet „Regjeringen“ har en constitutionel Betydning, som ikke behøver nærmere at forklares. Naar jeg talte om, at en saadan